

Ai gây ra cảnh Hận thù Nam-Bắc?

Năm ngoái, một ông bạn “cải tạo” về thăm quê hương sang có than thở về tình trạng kỳ thị tại miền nam hiện nay. Ông bạn nói “Nay tình trạng kỳ thị tại Sài Gòn thật là nặng nề, miền Nam đã bị Bắc Kỳ vào cai trị, họ lấy hầu hết nhà cửa ngoài phố và đẩy người miền Nam đi những vùng xa xôi khác”, ông bạn này người miền Nam còn tôi người gốc miền Bắc, ông ta không thể nói hết lòng mình vì còn chút nể nang tôi.

Gần đây một bài viết của một người về Việt Nam cho biết tình trạng quê nhà, tác giả nói nay tại Sài Gòn người miền Bắc kéo vào rất đông, họ là những người giàu có và quyền thế nhất Sài Gòn hiện nay, họ làm chủ hầu hết các nhà cửa to lớn của Sài Gòn và các nhà hàng lớn, các cơ sở thương mại, các cơ quan nhà nước... Đó là những cán bộ cao cấp và bà con thân thuộc của họ được đưa vào đây để tranh giành hết những chức vụ béo bở, những công việc hái ra tiền... tác giả cho biết vào các cửa hàng lớn, các cơ quan chỗ nào cũng thấy toàn là Bắc Kỳ, nói tóm lại họ là giai cấp giàu có thống trị tại Sài Gòn hiện nay. Mặc dù chưa được chứng kiến tận mắt nhưng tôi tin ngay lời tác giả trong bài viết.

Tuần vừa qua, một người bạn đã về thăm quê Nha Trang năm ngoái cũng cho tôi biết tại Nha Trang bây giờ toàn là Bắc Kỳ, họ giàu sụ, buôn to bán lớn, chiếm giữ hầu hết các cơ sở thương mại kinh tế của Nha Trang. Họ giữ các chức vụ nhiều lợi lộc, chiếm cứ hầu hết các khu phố xá sầm uất và đẩy những người cũ đi xa như vùng kinh tế mới hoặc những vùng đất quê mùa khô cằn như sỏi đá. Người bạn cũng xác nhận cho tôi thấy Nha Trang nay là một thành phố đã bị Bắc Kỳ cai trị và chiếm đoạt hết tài sản, những nguồn lợi béo bở của thị xã du lịch này. Nếu chúng ta hỏi những người đã về thăm các tỉnh khác như Đà Lạt, Đà Nẵng, Biên Hòa... người ta cũng sẽ nói tình cảnh tương tự như thế.

Khi đọc bài viết và nghe người ta kể lại những sự thật phũ phàng như trên tôi tin ngay vì tôi cho rằng đó là những nhận xét khách quan vô tư nhất.

Ngược dòng thời gian hơn 40 năm trước vào những ngày sau vụ Mậu Thân 1968, hồi ấy chúng tôi là sinh viên, được huấn luyện quân sự hai tuần và đưa vào Chợ Lớn canh gác theo chương trình Nhân Dân Tự Vệ. Một buổi tối đứng gác trên sân thượng của nhà thương gia trong khu phố Tàu, anh bạn cùng gác với tôi nhìn những dãy phố nguy nga, sầm uất của Chợ Lớn, trước cảnh giàu sang tráng lệ của Tàu Chợ Lớn anh ta thốt lên.

“Đứng địa vị thắng Việt Cộng tao cũng đánh đến cùng, đảng nào cũng đã là thắng cùng mặt, chiếm được thì hưởng hết.” Ý anh bạn muốn nói thắng nghèo đói sẽ đánh thí mạng cùi để cướp đoạt những tài sản của người giàu có, thế mà 7 năm sau, năm 1975 lời nói

của anh ấy đã thành sự thật, thằng nghèo đói đánh thí mạng cùi và đã cướp được tài sản của miền Nam giàu có.

Ngược dòng thời gian ba mươi chín năm trước đây sau khi chiếm được miền Nam, “cán bộ” cộng sản rất cởi mở tươi cười với đồng bào miền Nam khiến người ta tin tưởng rằng “hòa bình thống nhất rồi, hai miền cùng xóa bỏ hận thù và cùng nhau xây dựng đất nước, hàn gắn những vết thương do chiến tranh để lại”. Thế nhưng kẻ chiến thắng không bao giờ bỏ được bản chất gian trá có từ hồi mới cướp chính quyền mùa thu 1945. Vừa xua quân chiếm xong Sài Gòn hoa lệ, đạo quân chiến thắng vội vã chở hết vàng bạc, quý kim của ngân hàng, tháo gỡ các máy móc trong các cơ xưởng, bệnh viện, vét hết các kho dụng cụ, hàng hóa, máy móc hiện đại... đem về Bắc, sự kiện này khỏi cần phải dẫn chứng vì thực tế đã chứng minh và ai cũng đều biết cả. Số vàng bạc quý kim vơ vét được vào túi các quan cán bộ gộc hết. Họ vơ vét nhanh gọn y như đàn cào cào châu chấu phá hoại mùa màng, sau cơn trấn lột tập thể vĩ đại ấy miền Nam chỉ còn là một mảnh đất nghèo xơ xác.

Một hai năm sau ngày 30-4-75 cộng sản đánh tư sản hai lần, đôi tiền ba lần, chính quyền đã vét gàn sạch gàn hết túi tiền người dân, kể đó họ phát động chiến dịch đẩy dân chúng đi kinh tế mới để chiếm nhà dân một cách hợp pháp. Chỉ sau ngày 30-4-75 một hai tháng, họ lừa các viên chức, sĩ quan chế độ cũ vào các trại “cải tạo” lâu dài rồi đẩy miền Nam tới chỗ nghèo nàn cùng cực để không thể trở dậy chống lại chế độ độc tài. Người Sài Gòn mỗi ngày một nghèo, nhiều người phải bán nhà với giá rẻ mạt cho kẻ chiến thắng để lấy tiền đong gạo sinh sống.

Kế hoạch chiếm nhà dân đã được kẻ chiến thắng hoạch định một cách tinh vi khoa học, đánh tư sản hai lần để chiếm nhà của bọn tư sản bóc lột cho cán bộ ở, ép buộc mọi tầng lớp nhân dân đi kinh tế mới để dẫn dân ra khỏi thành thị ngõ hầu có chỗ đưa dân từ miền Bắc vào. Những người đi vượt biên dù đi thoát hay không thoát đều bị lấy nhà, những nhà lớn, nhà mặt đường của dân cải tạo liên hệ chế độ cũ hầu hết bị tịch thu, họ lấy tất cả nhà cửa tài sản của những người đi chính thức, cho tới nay năm 2008 một người bạn ở Sài Gòn sang Hoa Kỳ đoàn tụ cho biết “chính quyền” không cho phép anh bán nhà mà phải để lại cho nhà nước, sau chạy chọt mãi với “cán bộ” địa phương mới bán được nhưng phải chia tam chia tứ anh chỉ được hưởng 1/5 trị giá căn nhà... Thế rồi dần dần kẻ chiến thắng, tầng lớp thống trị vơ vét bóc lột người dân, tích lũy tiền bạc mua nhà cửa, bất động sản của những người cũ nay đã khánh tận phải bán của cải đi để lấy cơm ăn áo mặc, thành phần này thuộc loại “Tư bản mại sản”. Người ta chê kẻ chiến thắng quá tham lam, họ đã được cả một đất nước to lớn mà vẫn chưa vừa lòng tham vô đáy còn đi chiếm từng căn nhà một.

Cho tới nay bộ mặt đôi đời của miền Nam càng lộ rõ hơn bao giờ hết bộ, kẻ thắng trận ngày càng giàu có, họ vơ vét bóc lột, tập trung tài sản của đất nước trong tay, bà con của họ cũng được chia chác những chức vụ béo bở, cơ sở làm ăn lớn tha hồ mà đớp hít...

trong khi ấy người dân miền Nam, những kẻ bại trận ngày càng khốn khổ, trừ những người có thân nhân ở nước ngoài trợ cấp còn đa số phải làm lưng đầu tắt mặt tối vì miếng cơm manh áo. Người miền Bắc nay đã trở thành giai cấp thống trị người miền Nam, họ tước đoạt tài sản nhà cửa của người miền Nam, đuổi người miền Nam đi các vùng kinh tế xa xôi khi họ cò gáy. Những kẻ bị áp bức bóc lột này dầu căm phẫn cũng đành ngậm đắng nuốt cay vì họ phải chịu khuất phục trước lưỡi lê và họng súng của bọn độc tài thống trị. Theo như lời kể của những người đã về thăm quê hương đã nói ở trên chúng ta có thể mừng tượng ra cái hận thù Nam Bắc hiện nay nó sâu đậm như thế nào rồi.

Năm ngoái nhân ngày Quốc Hận 30-4, một viên chức chính quyền cũ nhìn những hình ảnh biểu tình, chống đối rồi thở dài bảo:

-Anh nghĩ xem, cái hận thù Nam Bắc biết bao giờ mới hết... Theo tôi nghĩ cái hận thù Nam Bắc nay không phải là chỉ mối hận của lớp người cũ đã bị tù đầy cải tạo mà nó thể hiện ở một bình diện rộng lớn bao quát hơn của cả một đất nước, của cả một khối quần chúng đông đảo, của những kẻ bị trị... đó là mối hận thù giữa kẻ bị trị và những bọn cầm quyền cai trị, giữa những kẻ bại trận và bọn thắng trận.

Người ta thường nói cuộc chiến tranh Việt Nam là “cuộc chiến tranh ý thức hệ” giữa hai luồng tư tưởng đối nghịch nhau của hai khối cộng sản và tư bản. Những người khuynh tả cho rằng cuộc chiến tranh Việt Nam 1960-1975 là “cuộc chiến chống Đế Quốc xâm lăng cũng như cuộc chiến tranh giành độc lập chống Pháp 1945-1954”. Cũng có người cho rằng đó là “cuộc chiến tranh ủy nhiệm”, nghĩa là chính quyền hai Miền đã được các siêu cường ủy nhiệm thực hiện nhưng nay thì sự thể đã quá rõ ràng, nó chỉ là một cuộc “chiến tranh ăn cướp” giữa một nước nghèo đói lạc hậu và một đất nước giàu có sung túc với một vựa lúa phì nhiêu. Thằng nghèo đói đã ra sức đánh thối mạng cùi để chiếm cho được mảnh đất phì nhiêu rồi tha hồ mà vợ vét, bóc lột... thằng nghèo đói chỉ biết dùng lưỡi lê và họng súng để theo đuổi cuộc chiến tranh ăn cướp lâu dài. Nhiều người ngoài Bắc vào Nam nói “các anh không thể thắng được chúng tôi những thằng nghèo đói, thằng nghèo đói không sợ chết”. Sau di cư 1954, Hà Nội sống chết cũng phải chiếm cho được vựa lúa miền Nam, họ đã thềm thuồng cái vựa lúa này từ lâu.

Nay tại hải ngoại nhiều người chủ trương “hòa giải” với cộng sản Việt Nam, họ lý luận rằng cuộc chiến tranh ba mươi năm đã tàn phá đất nước nhiều rồi, “chúng ta hãy bắt tay nhau cùng xây dựng lại những vết thương do chiến tranh để lại, cùng nhau xóa bỏ hận thù”. Luận điệu ấy thoáng nghe thật chan chứa tình thương yêu đồng loại, nhưng thực ra họ đã đặt sai đối tượng “hòa hợp hòa giải” vì có phải rằng khối người lưu vong hải ngoại hận thù cộng sản đâu? Thực ra như chúng tôi đã trình bày ở trên hận thù sâu sắc hiện nằm ngay trong lòng quần chúng miền Nam nước Việt, hận thù Nam Bắc hiện nay đang nằm trong lòng dân tộc, nó đã ăn sâu vào tận xương tủy kẻ bị trị nghèo nàn đói khổ...

Nay cộng sản Việt Nam vẫn cho thực hiện những phim tuyên truyền kết án chế độ địa chủ ác ôn như trong phim “Áo Lụa Hà Đông” nhưng trở trêu và trở trên thay chế độ của họ tự nhận là “Đảng của giai cấp công nhân” lại là một chế độ áp bức, bóc lột gấp trăm gấp ngàn lần thời kỳ địa chủ, cường hào ác bá thập niên 40 trở về trước. Đảng cộng sản Việt Nam hiện nay chính là một tập đoàn địa chủ giàu có ác ôn, hà hiếp bóc lột dân nghèo tàn nhẫn nhất chưa từng thấy trong lịch sử nước nhà từ trước đến nay.

Một người mới về Việt Nam sang Mỹ cho biết chênh lệch giàu nghèo thì không thể tưởng tượng nổi, bọn nhà giàu không ai hơn là cán bộ cao cấp ăn chơi hưởng thụ tại những nhà hàng, khách sạn sang trọng hàng nghìn, hàng mấy nghìn đô la một đêm trong khi có nhiều bà mẹ tay trái thì bông con, tay phải bán vé số... chạy ăn từng bữa. Nay nhiều người chủ trương hòa giải với người cộng sản Việt Nam bằng một lời lý luận đạo đức giả “xóa bỏ hận thù, xây dựng đất nước” nhưng họ không biết rằng người cộng sản có chịu xóa bỏ hận thù hay đào sâu thêm hận thù? Người cộng sản xây dựng đất nước hay xây dựng cho chế độ của họ thêm vững mạnh bằng lưỡi lê và họng súng?

Nhiều người thuộc lớp trẻ cho rằng lớp người cũ, sĩ quan, viên chức chính phủ, “cải tạo HO...” đã chịu nhiều ngược đãi của cộng sản nên cho tới nay họ vẫn giữ lập trường hận thù cộng sản. Ngược lại giới trẻ đã không từng trải qua những cay đắng gian khổ của chiến tranh như tù đày, loạn lạc vì họ còn nhỏ hoặc thậm chí chưa ra đời nên họ không có cái nhìn hẳn học với người cộng sản như thế hệ cha ông của họ. Họ chủ trương hòa giải với cộng sản để cùng bắt tay nhau xây dựng đất nước vì nay cộng sản vẫn lớn tiếng kêu gọi người Việt hải ngoại “hãy quên dĩ vãng, cùng nhau xóa bỏ hận thù...”

Người cộng sản có thực sự xóa bỏ hận thù hay không? Họ xóa bỏ hận thù hay đào sâu thêm cái hố hận thù đã vốn dĩ sâu thăm thẳm từ bao năm qua? Chúng ta “hòa hợp hòa giải” với cộng sản, đem tài nguyên tài năng về Việt Nam xây dựng đất nước hay là để củng cố thêm quyền lực và tài sản cho bọn thống trị, để họ vơ vét thêm tài sản nhân dân cho đầy túi tham và đè đầu cưỡi cổ nhân dân miền Nam thêm nhiều thế kỷ nữa? Trước mắt chúng ta thấy cộng sản Việt Nam vẫn ngoan cố như tự bao giờ, trước sau như một. Địa vị của Đảng vẫn phải được củng cố vững mạnh hơn bao giờ hết bằng lưỡi lê và họng súng.

Nay cộng sản Quốc tế đã sụp đổ tan tành nhưng cộng sản Việt Nam và Tàu vẫn còn bám víu vào quyền lợi riêng tư của Đảng một cách trở trêu và ngoan cố, họ không biết rằng con người không thể nào quay ngược bánh xe lịch sử, không thể nào vận ngược chiều kim đồng hồ. Để quay ngược bánh xe lịch sử họ vẫn ngoan cố bảo vệ Đảng, bảo vệ tập đoàn thống trị bằng bạo lực.

Sáu mươi năm trước đây, thánh Ghandi đã nói “Chúng ta thấy qua lịch sử, con đường của sự thật và tình thương luôn luôn thắng bạo tàn, độc ác, bất nhân... Bạo tàn chỉ thắng lợi được một thời gian rồi cũng phải thất bại sụp đổ tan tành”.

Thật vậy lịch sử loài người tự cổ chí kim đã cho ta thấy rằng tất cả những triều đại, những chế độ tàn bạo, độc ác bất nhân cho dù có vững mạnh tới đâu cuối cùng cũng phải bị bánh xe lịch sử nghiền nát như tương như cám. Nay cộng sản Việt nam không chịu nhìn lại cái gương của quá khứ, nếu họ tiếp tục đào sâu hận thù Nam Bắc bằng lưỡi lê và họng súng, cho dù họ có thể tồn tại được trong một khoảng thời gian nào đó, nhưng cuối cùng họ sẽ tự đào hố chôn mình...

Trọng Đạt

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, July 1, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*